

Sygn. akt VI GC 1049/16/3

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 24 października 2017 r.

Sąd Rejonowy w Tychach Wydział VI Gospodarczy

w składzie następującym:

Przewodniczący: SSR Jolanta Brzęk

Protokolant: stażysta Monika Kucharczyk

po rozpoznaniu w dniu 10 października 2017 r. w Tychach

na rozprawie

sprawy z powództwa:

(...) Windykacja Sp. z o.o. spółka komandytowo-akcyjna w P.

przeciwko:

R. T.

o zapłatę

- 1) zasądza od pozwanego R. T. na rzecz powoda (...) Windykacja Sp. z o.o. spółka komandytowo-akcyjna w P. kwotę 22 894,53 zł (dwadzieścia dwa tysiące osiemset dziewięćdziesiąt cztery złote pięćdziesiąt trzy grosze);
- 2) zasądza od pozwanego na rzecz powoda kwotę 5 104,00 zł (pięć tysięcy sto cztery złote) tytułem zwrotu kosztów procesu.

SSR Jolanta Brzęk

Sygn. akt VI GC 1049/16

UZASADNIENIE

W pozwie z dnia 4 stycznia 2016 roku wniesionym do Sądu Rejonowego Lublin-Zachód w Lublinie VI Wydział Cywilny przeciwko R. T., powód (...) Windykacja Sp. z o.o. spółka komandytowa z siedzibą w P. wniósł o zasądzenie na jego rzecz od pozwanego kwoty 22 894,53 złotych wraz z kosztami postępowania.

W uzasadnieniu powódka wskazała, że pozwany zawarł z (...) sp. z o.o. umowy o świadczenie usług telekomunikacyjnych. Z tego tytułu (...) Sp. z o.o. wystawiła pozwanemu faktury VAT (jedną fakturę miesięcznie do wszystkich umów). Jednakże w związku z niedotrzymaniem warunków rzeczonych umów przez pozwanego w okresie promocyjnym, umowy te zostały rozwiązane przez (...) Sp. z o.o. z przyczyn leżących po stronie pozwanego, która wystawiła notę obciążeniową obejmującą wszystkie pozostałe do zwrotu ulgi. Na sumę ulg podlegających zwrotowi składają się udzielone przy zawieraniu umów upusty przy zakupie sprzętu, rabaty abonamentowe oraz rabaty na usługi dodatkowe. Wysokość ulg podlegających zwrotowi została obliczona jako iloczyn wysokości przyznanych ulg i liczby dni pozostałych do końca okresu promocyjnego, podzielony przez liczbę dni okresu promocyjnego, na który została zawarta umowa. Pozwany nie uregulował należności wskazanych w notach. Dalej powód wskazał, że dnia 20 listopada 2014 roku pomiędzy (...) S.A. (następca prawny (...) Sp. z o.o.), a (...) Windykacja sp. z o.o. spółka

komandytowo-akcyjna została zawarta umowa cesji wierzytelności, na podstawie której (...) Windykacja sp. z o.o. spółka komandytowo-akcyjna nabyła wierzytelności przysługujące spółce (...) S.A. (wcześniej (...) sp. z o.o.) względem pozwanego. Wreszcie powód podniósł, że pozwany został zawiadomiony o dokonanej cesji pismem z dnia 20 listopada 2014 roku. Powód pismem z dnia 2 września wezwał pozwanego do zapłaty należności, a dnia 15 lipca 2015 r. wpłacił on powodowi kwotę 62,96 zł, która została zaliczona na poczet należności wskazanej w notcie obciążeniowej z dnia 14 marca 2014 roku w wysokości 22 750,19 zł. Pozostałą część kwoty powód dochodzi w niniejszym postępowaniu.

W dniu 20 kwietnia 2016 r. Sąd Rejonowy Lublin-Zachód w Lublinie VI Wydział Cywilny wydał w sprawie o sygnaturze akt VI Nc-e 30016/16 nakaz zapłaty w postępowaniu upominawczym.

W ustawowym terminie pozwany wniósł sprzeciw od nakazu zapłaty zaskarżając go w całości, wnosząc o oddalenie powództwa oraz zasądzenie kosztów postępowania.

W uzasadnieniu pozwany podniósł zarzut przedawnienia roszczenia objętego pozwem oraz brak legitymacji procesowej czynnej po stronie powoda. Pozwany wskazał, że podczas rozmowy telefonicznej z Biurem (...) Sp. z o.o. uzyskał potwierdzenie, że nie posiada żadnych zobowiązań względem tej spółki. Pozwany wskazał także na bezzasadność roszczenia dotyczącego zwrotu ulgi z tego względu, że jego powstanie jest uzależnione od rozwiązania umowy, a warunkiem skutecznego rozwiązania umowy jest uprzednie wezwanie abonenta do zapłaty zaległych należności za świadczone usługi telekomunikacyjne. Wymogi te w niniejszej sprawie nie zostały zachowane.

W piśmie procesowym z dnia 3 marca 2017 roku pozwany podtrzymał swoje stanowisko w sprawie wnosząc o oddalenie powództwa i zasądzenie od powoda na rzecz pozwanego kosztów postępowania. Pozwany wskazuje, że wierzytelność objęta pozwem wynika z noty obciążeniowej oraz noty odsetkowej. W odniesieniu do noty odsetkowej pozwany podnosi zarzut przedawnienia oraz niewykazania przez powoda istnienia tej wierzytelności, natomiast w odniesieniu do noty obciążeniowej pozwany wskazuje, że powód nie wykazał skutecznego nabycia wierzytelności z tego tytułu. Pozwany ponadto precyzuje, że z dokumentów załączonych do pozwu nie wynika możliwość naliczenia pozwanemu jakichkolwiek kar umownych albowiem kara ta nie została określona konkretną niezmienną kwotą, lecz każdorazowo wskazano maksymalną wysokość kary zaznaczając, że kara nie może przekroczyć wartości przyznanej ulgi pomniejszonej o proporcjonalną wartość ulgi od dnia zawarcia umowy do dnia jej rozwiązania. Natomiast operator musi wyraźnie wskazać różnice między standardową a obniżoną ceną określonego świadczenia, która stanowi ulgę. W ocenie powoda taka ulga nie została określona przez powoda, a postanowienia znajdujące się w ofertach promocyjnych nie pozwalają w sposób jasny i czytelny na określenie wysokości przyznanej pozwanemu ulgi albowiem każda z ofert zawiera szereg opcji możliwych do wyboru, a wybór każdego z rozwiązań wiąże się z uzyskaniem innej oferty.

Sąd ustalił, co następuje:

Pozwany zawarł z (...) sp. z o.o. umowy o świadczenie usług telekomunikacyjnych. Z tego tytułu (...) Sp. z o.o. wystawiła pozwanemu faktury VAT (jedną fakturę miesięcznie do wszystkich umów).

Dowód: umowa o świadczenie usług telekomunikacyjnych nr (...). (...) (k. 28-30), aneks (k. 31-33), aneks (k. 34-36), aneks nr (...) (k. 37), aneks nr (...) (k. 38), aneks nr (...) (k. 39), aneksy (k. 40-41), aneks nr (...) (k. 42-49), aneks nr (...) (k. 50-51), aneks nr (...) (k. 52-59), umowa o świadczenie usług telekomunikacyjnych nr (...). (...) (k. 60-62), aneks nr (...) (k. 63), aneks (k. 64), aneks nr (...) (k. 65-69), aneks (k. 70-72), aneks (k. 73-75), aneks (k. 76-78), aneks nr (...) (k. 79), aneks nr (...) (k. 80-83), aneks nr (...) (k. 84-90), umowa o świadczenie usług telekomunikacyjnych nr (...). (...)2009/9/1 wraz z załącznikiem nr 1 (k. 91-98 i 105), aneks (k. 99-104, 105-108), umowa o świadczenie usług telekomunikacyjnych nr (...). (...) (k. 109-119), aneks nr (...) (k. 120-125), umowa o świadczenie usług telekomunikacyjnych nr (...)00001/03/02/2011/M2M (k. 126-138), umowa o świadczenie usług telekomunikacyjnych (...). (...) (k. 139-151), aneks (k. 177-180), aneks (k. 181-184), umowa o świadczenie usług telekomunikacyjnych nr (...). (...)2009/9/1 (k. 185-187), regulamin korzystania z usługi „M2M świat (...) (k. 188), regulamin oferty promocyjnej „M2M” (k. 189-191).

W związku z niedotrzymaniem warunków rzeczonych umów przez pozwanego w okresie promocyjnym, umowy te zostały rozwiązane przez (...) Sp. z o.o. z przyczyn leżących po stronie pozwanego, która wystawiła notę obciążeniową obejmującą wszystkie pozostałe do zwrotu ulgi. Na sumę ulg podlegających zwrotowi składają się udzielone przy zawieraniu umów upusty przy zakupie sprzętu, rabaty abonamentowe oraz rabaty na usługi dodatkowe. Kwota żądana tytułem zwrotu przyznanych ulg, a wskazana w nodzie obciążeniowej została obliczona zgodnie ze wzorem zamieszczonym w aneksie oraz w umowie: wysokość roszczenia = równowartość przyznanej ulgi dla okresu promocyjnego x liczba dni pozostałych do końca okresu promocyjnego/liczba dni okresu promocyjnego, zaś dane konieczne do dokonania niezbędnych obliczeń znajdują się w wyżej wymienionych aneksach, umowie oraz załączniku do umowy przelewu wierzytelności.

Dowód: nota obciążeniowa nr (...) (k. 152), nota obciążeniowa nr (...) (k. 153), pismo rozwiązujące umowę (k. 201), korespondencja e-mail (k. 202-203), załącznik do umowy przelewu wierzytelności (porozumienia) w postaci wydruku tabel z bazy danych otrzymanych od wierzyciela pierwotnego (k. 207-208), umowa o świadczenie usług telekomunikacyjnych nr (...). (...) (k. 28-30), aneks (k. 31-33), aneks (k. 34-36), aneks nr (...) (k. 37), aneks nr (...) (k. 38), aneks nr (...) (k. 39), aneksy (k. 40-41), aneks nr (...) (k. 42-49), aneks nr (...) (k. 50-51), aneks nr (...) (k. 52-59), umowa o świadczenie usług telekomunikacyjnych nr (...). (...) (k. 60-62), aneks nr (...) (k. 63), aneks (k. 64), aneks nr (...) (k. 65-69), aneks (k. 70-72), aneks (k. 73-75), aneks (k. 76-78), aneks nr (...) (k. 79), aneks nr (...) (k. 80-83), aneks nr (...) (k. 84-90), umowa o świadczenie usług telekomunikacyjnych nr (...). (...)2009/9/1 wraz z załącznikiem nr 1 (k. 91-98 i 105), aneks (k. 99-104, 105-108), umowa o świadczenie usług telekomunikacyjnych nr (...). (...) (k. 109-119), aneks nr (...) (k. 120-125), umowa o świadczenie usług telekomunikacyjnych nr (...)00001/03/02/2011/M2M (k. 126-138), umowa o świadczenie usług telekomunikacyjnych (...). (...) (k. 139-151), aneks (k. 177-180), aneks (k. 181-184), umowa o świadczenie usług telekomunikacyjnych nr (...). (...)2009/9/1 (k. 185-187).

Dnia 20 listopada 2014 roku pomiędzy (...) S.A. (następca prawny (...) Sp. z o.o.), a (...) Windykacja sp. z o.o. spółka komandytowo-akcyjna została zawarta umowa cesji wierzytelności, na podstawie której (...) Windykacja sp. z o.o. spółka komandytowo-akcyjna nabyła wierzytelności przysługujące spółce (...) S.A. (wcześniej (...) sp. z o.o.) względem pozwanego. Pozwany został zawiadomiony o dokonanej cesji.

Dowód: porozumienie nr 7 z dnia 20 listopada 2014 r. (k. 154-163), pismo z dnia 20 listopada 2014 r. (k. 164).

Powód pismem z dnia 2 września 2015 r. wezwał pozwanego do zapłaty należności.

Dowód: wezwanie z dnia 2 września 2015 r. (k. 165).

Poczynione w sprawie ustalenia faktyczne oparto o nie budzące wątpliwości, merytoryczne dokumenty znajdujące się w aktach sprawy. Brak podstaw aby zakwestionować autentyczność dokumentacji złożonej do akt. Sąd uznał za wiarygodne w części zeznania pozwanego R. T., ponieważ w zasadniczej części pozostają w zgodzie z pozostałym materiałem dowodowym w sprawie. Sąd nie dał wiary zeznaniom pozwanego jedynie w zakresie twierdzenia, że nie wiedział, iż oznaczono kary umowne za korzystanie z promocji, ponieważ jest to normalne postępowanie usługodawcy telekomunikacyjnego w przypadku podmiotów gospodarczych, a ponadto w zakresie twierdzenia, że odnowiono z nim umowy po wycofaniu zasadności not obciążeniowych objętych pozwem, ponieważ zeznania w tym zakresie pozostają w sprzeczności z pozostałym materiałem dowodowym zgromadzonym w sprawie. Pełnomocnik powoda nie cofnął pozwu w zakresie noty obciążeniowej.

Sąd zważył, co następuje:

Powództwo wytoczone w niniejszej sprawie przez (...) Windykacja Sp. z o.o. spółka komandytowo-akcyjna z siedzibą w P. zasługiwało na uwzględnienie w całości.

Spór stron powstał w oparciu o wykonanie obowiązku pozwanego dotyczącego uiszczenia należności wynikających z faktur oraz not obciążeniowych i odsetkowej wystawionych przez (...) Sp. z o.o. (obecnie (...) S.A.) pozwanemu, a które to wierzytelności powód nabył od w/w podmiotu na mocy umowy cesji wierzytelności.

Umowa o świadczenie usług telekomunikacyjnych jest umową nazwaną, uregulowaną w ustawie z dnia 16 lipca 2004 r. – prawo telekomunikacyjne. Zgodnie z art. 56 ust. 1 u.p.t. świadczenie usług telekomunikacyjnych odbywa się na podstawie umowy o świadczenie usług telekomunikacyjnych. Do umowy o świadczenie usług telekomunikacyjnych zastosowanie znajduje odesłanie zawarte w art. 750 k.c. Pogląd taki przedstawił Sąd Najwyższy w wyroku z dnia 17 listopada 1999 r., III CKN 450/98 (OSNC 2000, nr 5, poz. 97) stwierdzając, że „jako cywilnoprawna umowa o świadczenie usług da się powyższa umowa (o świadczenie usług telekomunikacyjnych) zakwalifikować do grupy umów, do których – z mocy art. 750 k.c. – mają odpowiednio zastosowanie przepisy o zleceniu. Z braku odmiennych uregulowań ustawowych i umownych do umowy stron z 4 kwietnia 1995 r. znajdzie też zastosowanie przepis art. 746 k.c., regulujący możliwość rozwiązania umowy zlecenia w drodze wypowiedzenia”. Wyrażone w tym orzeczeniu stanowisko przedstawiono również w doktrynie stwierdzając, że umowa o świadczenie usług telekomunikacyjnych jest wprawdzie uregulowana w prawie telekomunikacyjnym, ale zastrzeżenie dotyczące nieuregulowania umów o świadczenie usług „innymi przepisami” odnosi się do uregulowań zawartych w kodeksie cywilnym, a zatem do umów nienazwanych w kodeksie cywilnym. W zakresie nienormowanym w umowie do świadczenia usług telekomunikacyjnych stosuje się zatem przepisy kodeksu cywilnego ze zmianami wynikającymi z prawa telekomunikacyjnego.

Zgodnie z treścią art. 734 § 1 k.c. przez umowę zlecenia przyjmujący zlecenie zobowiązuje się do dokonania określonej czynności prawnej dla dającego zlecenie. Świadczenie jednej strony jest więc odpowiednikiem świadczenia drugiej strony. W takim ujęciu umowa zlecenia ma charakter umowy wzajemnej, w odniesieniu do której znajdują zastosowanie ogólne przepisy dotyczące zobowiązań wzajemnych (art. 487 i n.).

Zgodnie z treścią art. 483§1 k.c. można zastrzec w umowie, że naprawienie szkody wynikłej z niewykonania lub nienależytego wykonania zobowiązania niepieniężnego nastąpi przez zapłatę określonej sumy (kara umowna). Kara umowna może być zastrzeżona w każdej umowie, zarówno tej nazwanej, jak i w umowach nienazwanych, w umowach rezultatu, jak i starannego działania (wyrok SN z dnia 12 grudnia 2007 r., V CSK 333/07, OSNC 2009, nr 2, poz. 30). Nie ma przeszkód, żeby kara umowna była zastrzegana – jak w rozpoznawanej sprawie – już we wzorcu umowy (K. Zagrobelny (w:) E. Gniewek, Komentarz, 2011, s. 885; W. Popiołek (w:) K. Pietrzykowski, Komentarz, t. II, 2011, s. 88).

Stosownie do brzmienia art. 57 ust 6 ustawy z dnia 16 lipca 2004 r. prawo telekomunikacyjne (Dz. U. 2016. 1489 j.t.) w przypadku zawarcia umowy o świadczenie usług telekomunikacyjnych, w tym o zapewnienie przyłączenia do publicznej sieci telekomunikacyjnej, związanego z ulgą przyznaną abonentowi, wysokość roszczenia z tytułu jednostronnego rozwiązania umowy przez abonenta lub przez dostawcę usług z winy abonenta przed upływem terminu, na jaki umowa została zawarta, nie może przekroczyć wartości ulgi przyznanej abonentowi pomniejszonej o proporcjonalną jej wartość za okres od dnia zawarcia umowy do dnia jej rozwiązania. Roszczenie nie przysługuje w przypadku rozwiązania przez konsumenta umowy przed rozpoczęciem świadczenia usług, chyba że przedmiotem ulgi jest telekomunikacyjne urządzenie końcowe. Ulga oznacza obniżkę w stosunku do opłat pobieranych od abonenta na warunkach standardowych. Ulga może dotyczyć opłat za usługę telekomunikacyjną lub opłat za instalację zakończenia sieci, a także warunków sprzedaży urządzenia końcowego. Konieczne jest wyraźne określenie wartości ulgi przyznanej abonentowi w umowie, najlepiej poprzez jej kwotowe wskazanie. W przypadku, gdy ulga jest przyznawana z różnych tytułów, np. zmniejszenie opłaty aktywacyjnej oraz zmniejszenie ceny aparatu telefonicznego, możliwe jest określenie kwot składających się na łączną wysokość ulgi. Na kalkulację wysokości ulgi wpływają: wysokość benefitu promocyjnego; upust na opłacie aktywacyjnej; wysokość subsydiowania promocyjnych telefonów; koszt obsługi procesu sprzedaży, prowizja od sprzedaży. Ulga ta jest pomniejszana o jej proporcjonalną wartość za okres od dnia zawarcia umowy do dnia jej rozwiązania. Należy więc brać pod uwagę wartość ulgi na dzień rozwiązania umowy, a nie na dzień jej podpisania. W przypadku rozwiązania umowy przez abonenta lub przez dostawcę usług z winy abonenta przed upływem terminu - abonent powinien zwrócić ulgę przyznaną mu przy podpisywaniu umowy

(tak M. Rogalski, komentarz do art. 57 ustawy – Prawo telekomunikacyjne, LEX). Przepis art. 57 ust. 6 określa tylko maksymalną wysokość opłaty pobieranej w związku z wypowiedzeniem umowy zawartej na czas oznaczony, nie zabrania natomiast pobierania ich w niższej wysokości. Postanowienia umowy mogą więc przewidywać, że w przypadku przedterminowego wypowiedzenia umowy użytkownik zobowiązany będzie do zwrotu ulgi obliczonej zgodnie z art. 57 ust. 6, pomniejszonej o proporcjonalną jej wartość za okres od dnia zawarcia umowy do dnia jej rozwiązania, jednak w wysokości nie wyższej niż ustalona z góry kwota.

Powód domagał się pozwem zasądzenia kwoty 22 894,53 zł oraz kosztów postępowania, w tym kosztów zastępstwa procesowego.

Podnieść należy w tym miejscu, że w myśl obowiązujących przepisów kodeksu cywilnego wierzyciel może bez zgody dłużnika przenieść wierzytelność na osobę trzecią (przelew), chyba, że sprzeciwiałoby się to ustawie, zastrzeżeniu umownemu albo właściwości zobowiązania (art. 509 § 1 k.c.). Wraz z wierzytelnością przechodzą na nabywcę wszelkie związane z nią prawa, w szczególności roszczenie o zaległe odsetki (art. 509 § 2 k.c.). Celem i skutkiem przelewu wierzytelności jest przejście na nabywcę ogółu uprawnień przysługujących dotychczasowemu wierzycielowi, który zostaje wyłączony ze stosunku zobowiązaniowego, jaki go wiązał z dłużnikiem. W takim wypadku stosunek zobowiązaniowy nie ulega zmianie, a zmienia się osoba uczestnicząca w nim po stronie wierzyciela. W razie podjęcia kroków celem wyegzekwowania należności, warunkiem otrzymania należności przez nabywcę wierzytelności jest udowodnienie, że takie prawo przysługiwało pierwotnemu wierzycielowi. W ocenie Sądu powód w należyty sposób wykazał, iż skutecznie nabył wierzytelności przysługujące mu względem pozwanego.

Powód przedstawił dowody w postaci zawartych umów o świadczenie usług telekomunikacyjnych, aneksów do tychże umów, pisma dotyczące rozwiązania rzeczonych umów z jego winy oraz umowy cesji wierzytelności.

Umowy o świadczenie usług telekomunikacyjnych wraz z aneksami zawierały postanowienie zgodnie, z którym: „w przypadku wypowiedzenia Umowy w całości lub w części dotyczących poszczególnych numerów abonenckich przez Abonenta przed upływem Okresu Promocyjnego lub niedotrzymania przez Abonenta któregośkolwiek ze zobowiązań określonych w ust. 1 niniejszego paragrafu, co będzie traktowane jako wypowiedzenie Umowy przez Abonenta z przyczyn leżących po jego stronie lub w razie rozwiązania Umowy w całości lub w części dotyczącej poszczególnych numerów abonenckich przez Operatora z przyczyn leżących po stronie Abonenta, określonych w Regulaminie, Operatorowi przysługuje względem Abonenta roszczenie o zwrot przyznanej ulgi pomniejszonej o proporcjonalną jej wartość za okres od dnia a) zawarcia aneksu do Umowy do dnia jej rozwiązania w przypadku, gdy rozwiązanie Umowy nastąpiło w czasie obowiązywania Okresu Promocyjnego (dotyczy zawarcia aneksu do Umowy), b) pierwszego dnia obowiązywania Kolejnego Okresu Promocyjnego Umowy do dnia jej rozwiązania w przypadku, gdy rozwiązanie nastąpiło w czasie obowiązywania danego kolejnego Okresu Promocyjnego (dotyczy Przedłużenia Na Okres Promocyjny” (tak np. §8 ust 3 aneksu z dnia 29 grudnia 2010 r.– k. 181-184). Postanowienie to jest zgodnie z brzmieniem art. 57 ust. 6 prawa telekomunikacyjnego wobec czego należność dochodzona przez powoda w rozpatrywanej sprawie jest zasadna, a wyliczenia dokonane w notach obciążeniowych prawidłowe.

Sąd pragnie przy tym nadmienić, że zarzut pełnomocnika pozwanego zgłoszony na rozprawie a dotyczący niezgodności treściowej pomiędzy znajdującym się w posiadaniu pozwanego dokumentem (załącznik numer 1 do umowy o świadczenie usług telekomunikacyjnych nr (...). (...)2009/9/1) a tym znajdującym się w aktach nie zasługiwał na uwzględnienie. Odręcznie wpisane w ostatniej rubryce dopiski „kara 1000 zł” musiały bowiem widnieć już na dokumencie w momencie podpisywania go przez pozwanego, który nie zgłaszał wcześniej uwag w tym zakresie (ani poprzedniemu wierzycielowi, ani też powodowi). Pozwany nie złożył też przysługującej mu zgodnie z prawem telekomunikacyjnym reklamacji, podnosząc nieobowiązywanie kar umownych w jego umowach. Wobec braku reklamacji, kwestionowanie zasadności obciążenia go karami umownymi, jest spóźnione i nie mogło zostać uwzględnione. Zwłaszcza, że pozwany nie zakwestionował autentyczności dokumentu. Ponadto w tej kwestii pozostawał w kontakcie z wierzycielem pierwotnym i ubiegł się o wycofanie noty, a nie składając reklamację na podstawy obliczeń wobec twierdzenia braku kwot kar umownych na umowie. Ponadto kopia załącznika posiadana przez pozwanego mogła być dodatkowym egzemplarzem posiadanym dla celów informacyjnych.

Również zarzut dotyczący przedawnienia roszczenia nie mógł się ostać albowiem najstarsze dochodzone przez powoda wierzytelności pochodzą z końca października 2013 r. Pozew wniesiono natomiast w styczniu 2016 r. Nie będzie miał tu jednak zastosowania art. 750 k.c., który przewiduje dwuletni termin przedawnienia dotyczący umowy o świadczenie usług oraz przepisy dotyczące umowy zlecenia (również dwuletni termin przedawnienia), a to z racji tego iż dotyczą one umów nie uregulowanych innymi przepisami. Wyklucza to umowę o świadczenie usług telekomunikacyjnych, której istotne elementy są uregulowane przez prawo telekomunikacyjne (tak Sąd Najwyższy w uchwale z dnia 7 maja 2009 r., sygn. akt III CZP 20/09). Roszczenia dochodzone z tytułu umowy o świadczenie usług telekomunikacyjnych przedawniają się zgodnie z art. 118 k.c. – to jest w tym przypadku z upływem 3 lat od daty wymagalności, ponieważ w sprawie mamy do czynienia z podmiotami gospodarczymi.

W zakresie wysokości noty, to należy podkreślić że powód należycie wykazał sposób wyliczenia kwoty, zgodny z treścią art. 57 ust. 6 pr. telekomunikacyjnego. Wyraźnie podkreślił, że roszczenie pozwu dotyczy zwrotu utraconej ulgi z powodu przerwania trwania umowy z przyczyny leżącej po stronie pozwanego.

Zatem biorąc pod uwagę wyżej poczynione rozważania, Sąd uznał dochodzone przez powoda roszczenie za zasadne i w punkcie 1 sentencji wyroku zasądził od pozwanego na rzecz powoda kwotę 22 894,53 zł bez odsetek, ponieważ powód cofnął żądanie w zakresie odsetek pismem z dnia 4 lutego 2016 r.

O kosztach postępowania orzeczono w punkcie 2 sentencji wyroku na podstawie art. 98 i 99 k.p.c. zgodnie z którym strona przegrywająca sprawę obowiązana jest zwrócić przeciwnikowi na jego żądanie koszty niezbędne do celowego dochodzenia praw i celowej obrony (koszty procesu). Na łączną kwotę kosztów postępowania złożyły się kwoty: 287,00 zł tytułem opłaty od pozwu, 17,00 zł tytułem opłaty od pełnomocnictwa, oraz 4 800,00 zł tytułem kosztów zastępstwa procesowego ustalona zgodnie z §2 pkt 5 Rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 22 października 2015 r. w sprawie opłat za czynności radców prawnych (Dz. U. z dnia 5 listopada 2015 r. ze zm.) obowiązującej w dacie wniesienia pozwu, co daje łączną kwotę 5 104,00 zł.

SSR Jolanta Brzęk